

derom. Jeg vil indrømme, at Ordet Støj findes ikke i alle Paragrafer. Det findes i § 1 og ogsaa i § 4, hvor det hedder, at „til den i § 1 angivne Tid maa der ikke paa noget offentligt Bevæbningssted holdes Drickelag eller andre støjende Sammentømster“, hvilket netop vil sige, at Folk have Lov til at drikke som Svampe paa alle Bevæbningssteder, drikke sig pærfulde, om de ville, og holde andre Drickelag, naar de blot ingen Støj gøre. Det synes at tyde paa, at der er noget i, hvad jeg paaftaar, at det er Freden, det, at det gaar stille til, som det kommer an paa, og det er det, der al Tid forlanges af en Statskirke, at der overhovedet respekteres en vis Stilhed paa Statskirkens Helligdage. Hvad Folk mene i deres Hjertes, er mindre vigtigt for Statskirken, men at der iagttages en vis Respekt i det hvide, det anses for meget vigtigt. Det er ogsaa det, der vil finde Sted efter dette Tillæg, hvis det udkommer i denne Form, idet man her har faaet slaaet fast, at Butikkerne skulle være lukkede paa Søn- og Helligdage fra Kl. 9 hele Dagen, ikke som hidtil blot til Kl. 4. Derimod have Folk Lov til inden for Butikkerne at foretage hvilket som helst Arbejde; et Forslag, der i Landstinget var stillet derimod, gif ikke igen. End ikke det lille Fremskridt er gjort, at man kan forbyde, at der arbejdes inden for Butikkerne. Meningen er, at naar denne Lov udkommer, vil der for en Del næringsdrivende i Kjøbenhavn indtræde den Forstel, at de maa lukke deres Butikker overfor Kunderne hele Dagen fra Kl. 9, men de kunne tvinge deres Svende og Dreng og hele deres Personale til at blive hjemme om Søndagen og arbejde. Det er et lille Fremskridt, men fra et statskirkeligt pietistisk Standpunkt er det ikke noget lille Fremskridt, thi det er derved yderligere slaaet fast, at den offentlige Fred i vor Folketirke er Stilhed; om alle Menneſter end ikke have den mindste indre Følelse af Helligdagens Betydning, gør det intet, naar blot den hvide Anstand respekteres. Naar Ministeren siger: det er ikke en Lov om Arbejdernes Frihed, det har jeg ikke arbejdet for, men jeg har arbejdet for at udvide den nu bestaaende Helligdagsorden, saa forstaa jeg den ærede Minister. Ogsaa forstaa jeg, at et gejstligt Medlem i Landstinget kunde sige, at disse Ting kunde ikke komme med paa en Helligdagslov. Men saa er det en yderligere Anledning for Folketinget til atter at overveje, om det vil være med til at udvide den bestaaende Helligdagslov. Hidtil har jeg aldrig i Folketinget hørt noget eneste Medlem staa op og sige, at der er Trang dertil, men

man har sagt, at der var Trang til at staffe Arbejderne her i Landet Frihed om Søndagen eller en hvilken som helst anden Dag, og derfor var der saa overordentlig god Mening i det Forslag, der blev stillet i Landstinget, at kunde man ikke staffe Arbejderne Frihed paa Søn- og Helligdage, saa maatte det ikke paa en anden Dag. Ganske vist i en Helligdagslov, hvor det alene gælder om det hvide, kan det ikke komme op, men alene i et Forslag, der angaar Arbejdernes Frihed. Jeg kan derfor ikke tro andet, end at efter de Udtalelser, her ere komne, maa Flertallet her kunne blive enig om, at vi skulle have dette Forslag i Udvalg for igen at komme til at se derpaa og for at gøre det noget forskelligt fra den gældende Lov, hvis Udvidelse der ingen Trang er til. Ingen her vil vove at anbefale, fordi den religiøse Retning her gaar til den Side, at det er de indre Følelser det kommer an paa, og ikke den hvide Skal. Er Folketinget ikke kommet til nu at ville lovgive paa den Maade, at det her til Lands vil staffe en engelst Søndag, som det hedder, saa maa man ganske sikkert begynde at tage Steen i en anden Haand. Det har jeg tidligere udtalt her i Tinget, og jeg har ikke paa nogen Maade forandret min Stilling overfor dette Forslag. Jeg hørte den ærede Minister anbefale Folketinget, at de Herrer ikke skulde bryde sig om deres tidligere Afstemning. Jeg vil lægge dette sammen med den nuværende politiske Situation — og det staaer jo ogsaa i Forbindelse med tidligere Afstemninger — at jeg hører den ærede Minister sige til dette Ting, at de Herrer ikke skulde bryde sig om deres tidligere Afstemninger; det var noget, man maatte komme bort fra at staa paa dette gamle Standpunkt. Ja i den ærede Ministers Mund undrer det mig ikke at høre det, og hvis Folketinget vil lytte til den ærede Ministers Røst og anlage ham som Fører i de Sager, som vi skulle behandle her til Lands, er det rimeligt, at Ministeren giver dem Parolen og siger til dem: Opgiv det gamle Standpunkt og gaa med til, hvad Ministeriet foreslaar. Det forstaaer jeg saa godt, og hvorfor skulde det ikke ske paa denne lille Sag, da der dog ogsaa er andre større Sager, hvor det vil blive Tilfældet? Hvorfor saa ikke angaaende Valgdagen, som den ærede Minister modsætter sig at faa ind paa dette Forslag? Jeg kunde gaa med til Grundlovsdagen, siger den ærede Minister, men det vilde dog være at opgive Været at gaa med til Valgdagen! Det er højt mærkeligt, dette uhyre Spring fra Grundlovsdagen til Valgdagen! Det skulde være at opgive Været